שבעת ימים פרק ראשון יומא ג.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי׳ פ״ג מהלכות תמידין ומוספין הלכה יג:

ד ב מיי׳ פ״ל מהלכות תניה [הלי״ד] הלכה ז סמג עשין רכט:

תום׳ ישנים (המשך)

הוי ברכת המלך: שיר. פירש בקונטרס דלא מתפרש שירו ומזמר בפיהו ובן פי׳ תלמידי רש״י בריש (דף ד:) דמסקת סיפרים (פ״ת פ״ט) ישי׳ לא דסיינו שירו התלוי בלבו לענין נדרים שמוכיח על השמיעת קול בית הכנסת דתנן הני נדרים דאחד ואחד ואיל אחד מפר אחד ואיל אחד לאפוקי עצרת דשני אילים נינהו למאן דאמר יום הכפורים איל אחד הוא אלא למ״ד שני אילים נינהו מאי איכא למימר דתניא רבי אומר איל אחד הוא האמור כאן הוא האמור בחומש הפקודים ר׳ אליעזר בר׳ שמעון אומר שני אילים הם אחד האמור כאן ואחד האמור בחומש הפקודים אפילו תימא ר״א בר׳ שמעון התם חד לחובת היום וחד למוספין לאפוקי עצרת דתרוייהו חובת היום נינהו ואימא ראש השנה דפרישת שבעה ליום אחד הוא א״ר אבהו דנין פר ואיל שלו מפר ואיל שלו לאפוקי עצרת וראש השנה דציבור נינהו הניחא למ״ד יקח לך משלך ועשה

פז״ר קש״ב. פירש״י רגל לעצמו שאין יוצאין בסוכה קרנן לעצמו שיהו בסדר פרי החג ברכה בפני עצמו דתמירין ביום שמיני חג העצרת הזה ובתוספתא[1] משמע שמכרכין את המלך שנאמר ביום השמיני שלח את העם וירכו את המלך והשמח לג הוי הלי ברכה כי היכי דתניא בפרק לולב וערבה (סוכה דף מז.) כשם שז׳ ימי החג טעונין קרנן שיר ברכה והיכה כך שמיני טעון קשב״ל ומסקינן מלי ברכה ברכת המזון ותפלה ואין לומר נכן דממה נפשך למאי דבעי למפרש התם ברכה היינו זמן ע״כ לג הוי כי הלי להכא להה ברכה להכא לג הוי זמן דזמן חשיב ליה הכא נמנאי נפשיה וי״ת מפרש ברכה בפני עצמו ברכת המזון ותפלה כי ההוא דהתם ורגל בפני עצמו מפרש לענין ליה שטעון ליה ליל מוצאי יו״ט שחרון וכל ז׳ ימי החג טעונין ליה דגמרינן מפסח דכתיב ביה (דברים טז) ופנית בבקר והלכת לאהליך מי לא מפשר לומר והלכת לאהליך אלא כמו״מ דביו״ט מיהא ברחיים פנים כעזרה ולא מיקדי ליה כל ז׳ מי מיכא דים לומר דמי אלא הכיא מגיגתו ביום לתמון והכיא מחמר משאר הימים קרין לון בלילה שלחריו ות״ת מיפוק ליה משום שלמי שמחה דהוו כל ז׳ דתנן (שם דף מב:) ההלל והשמחה מ׳ ואפי׳ בשאר ימות השנה מם מביא קרבן טעון ליה כדתניא בספרי ופנית בבקר וגו׳ מלמד שכל הזבחים טעונין ליה פי׳ זבחים דומיא דפסח מנין לרבות עופות מנחות ועצים ת״ל ופנית כל פינות שתהא פונה לג יהו אלא מבקר ואילך ו״ל דמשכחת לה דלא מייתי קרבן בו ביום כגון שאלו שלמיו דתמוך דאלכין לשני ימים ולילה אחד ועוד דפ״ק דמגיגה (דף ח.) תניא ושמחת בחגך לרבות כל מיני שמחות לשמחה ותמרינן בפסחים פרק אלו דברים (דף עא.) לאפילו בכסות נקיה ויין ובע״ת לג משכחת משכחת לה דבעיין זמיחה בשעת שמחה ולימא אלא כדפירש בכסות נקיה ויין לרחוץ בשבת דכשלמים לחתמוך לג כמו שלמי שמחה דשאר ימות השנה ומיהו אלא מג דכתיב ביה ופנית בבקר והלכת לאהליך ומפרש בפרק אלו דברים שהיה עולה כלילה תמיד נמי נמצאת אומר שלמי שמחה דשאר ימות השנה שהיו באין בלילה ועולה ביום